

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

VANDA ŠEGA, NIKOGARŠNJA

Podatki o knjigi

- Naslov: NIKOGARŠNJA
- Avtorji: Vanda Šega
- Urednica: Alenka Veber
- Cena: 19,50 €
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka vezava, pravilno šivana
- Število strani: 216
- ISBN 978-961-278-244-3
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izida: 2016

Kontakt

Uredništvo

Telefon 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Nepričakovanih razpletov poln ženski roman v pismih

Sodobno napisana zgodba v romanu prinaša elektronska pisma dveh žensk srednjih let, ki potujejo med Slovenijo in Francijo. Sprva plaho, nato pa vse bolj intenzivno druga drugi odkrivata svoji življenjski poti, zaznamovani s številnimi usodnimi preizkušnjami. Skozi njuni zgodbi se na izjemen – nežen in pretresljiv način odstirajo razmerja z njunimi bližnjimi, med drugim upornišvo hčerke, ki se skriva za zid molka in anoreksije, ter pot iz zasvojenosti vsega obilja vajenega, a le materinske ljubezni željnega mladega dekleta. Odzivanje obeh deklet je le krik po ljubezni, sprejetosti in razumevanju. Bolečina glavnih junakinj je briljant, v katerem se odlikavajo številne resnice današnjega časa.

Knjiga prinaša roman v pismih, ki si jih po elektronski pošti izmenjavata ženski srednjih let, doma v različnih državah, in si tako fragmentarno in analitično razkrivata svojo zapleteno preteklost, zaznamovano s tragično ljubeznijo na eni strani in z odtujeno ljubeznijo na drugi. Dopisovanje se z notranjimi samogovori nemalokrat odvija skozi samospraševanje, med dopisovanje pa se vpleta tudi pisateljčina občutena pripoved. Zgradba romana je tako vsekakor nekaj posebnega. Pisateljica razodeva izrazit smisel za poetičen slog s svežimi podobami in prisposodobami ter velik čut za detajl. Kljub temu, da gre za uveljavljeno pesnico s kar devetimi objavljenimi pesniškimi zbirkami, njena izrazna moč preseneča vedno znova.

(Iz recenzije Andreja Arka)

O avtorici

Vanda Šega se je rodila leta 1959 v Ljubljani, maturirala na pedagoški gimnaziji ter diplomirala na Fakulteti za upravo. Že več kot dvajset let se vsak dan iz domače Notranjske vozi v prestolnico na delo.

V vseh vlogah jo zanima človek. Kot posameznik, umeščen v socialni prostor in čas. Prisluhne mu z izredno izostrenim socialnim čutom in mero za pravičnost. Vse se je dotakne, kot bi klicalo njeno navzočnost, njeno sodelovanje, njeno pomoč. Notranjo moč in navdih črpa iz lepote Cerkniskega jezera in sveta ob njem.

In temu njenemu svetu – travam, gozdovom, pticam, svetlobam in neštetim obrazom jezera – s pretanjenimi besedami vrača neskončno ljubezen in hvaležnost.

Svojo prvo pesniško zbirko *Skrhane sanje* je objavila leta 1988 in zanjo prejela nagrado Jožeta Udoviča za pesniški prvenec. Že v njej je nakazala, da jo zanima predvsem posameznik v svojem odnosu do okolja, narave in ljudi, s katerimi je povezan, zanima jo njegovo intimno doživljanje, ki mu zna pozorno prisluhnuti, tako da zazna in prelije v verze vse njegove nežne, komaj slišne odtenke. Pretanjeni, globoki in obenem odzivni liriki ostaja zvesta tudi v svojih nadaljnjih pesniških in proznih delih.

Med desetimi leposlovnimi knjigami, ki so bile objavljene doslej, je tudi zbirka kratke proze *Vezenje kroga*, ki je leta 2008 prejela nagrado Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti za najboljšo samozaložniško knjigo. Je prejemnica zlatega taborskega priznanja, ki ga podeljuje Občina Cerknica.

Odlomek iz knjige

Imela je komaj sedemnajst let.

Nekega jutra sem šla mimo nje molče, kot da je ni. Na stežaj sem odprla okno, da je v prostor zaneslo rahlo pršenje. V sobi, kjer nas je ponoči spalo osem, sva bili sami. Pokleknila sem, sklenila roke na oken-ski polici, prepustila obraz hladnim deževnim kapljam in gledala v beli, megleni nič. V zamaknjenosti sem tiho rekla: »Où es-tu, mon cher enfant? Je me noie dans l'amour, toi, tu souffres la soif et la faim des tendresses. Donne-moi le signe que tu existe.« — »Kje si, moj ljubi otrok? Jaz se utapljam v ljubezni, ti pa trpiš žejo in lakoto dotikov. Daj mi znamenje, da si.«

Besede naj bi bile terapevtsko čiščenje, izgovorjene pa so zadele rano vseh ran, ki so še nezaceljene cvetele v meni. Na površje mi je butnila beseda plod, s katero so v bolnišnici poimenovali mojega otroka. Nihče mi ni rekel, da sem izgubila otroka, drobno bitje s spolom in s srčkom.

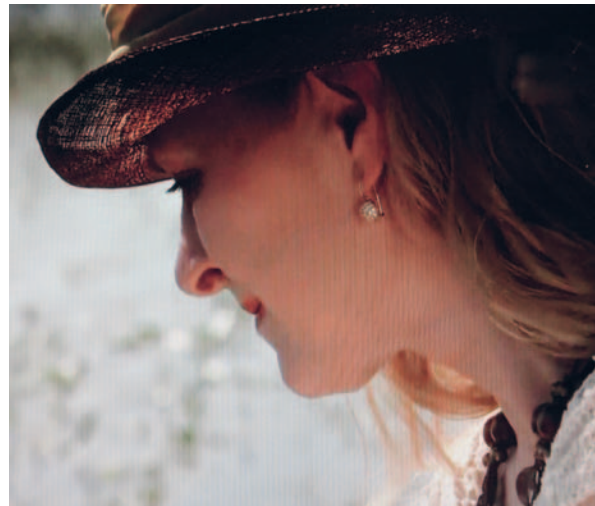

Foto: Andrej Hefterle